

marca una data fixa de desaparició de la CMB.

—¿Sense la CMB, els serveis que aquí s'oferien funcionaran millor o pitjor?

—Quan hagi acabat el procés de transferències, caldrà refer la coordinació entre els diversos estaments. La coordinació que hi havia a la CMB era un dels aspectes més interessants. No es pot concebre, per exemple, una política de transports que no tingui en compte l'urbanística, i inevitablement s'haurà de tendir a la coordinació. Al final de la història, possiblement estarem en una situació molt semblant a la que teníem en el punt de partida. Ara bé, hi haurem perdut dos anys.

—Vostè, a més de vice-presidenta de la CMB, presideix Transports de Barcelona, S.A. i Ferrocarril Metropolità, S.A. ¿Són compatibles aquestes ocupacions?

—Totalment, perquè aquestes dues empreses són una de les tasques més importants que té la política de transports de l'àrea metropolitana. I la presidència de les dues societats comporta una feina més de coordinació que no d'actuació concreta en els problemes diaris.

—Des de fa una setmana també és regidora del districte de Sants...

—La llista electoral socialista, amb les previsions per districte, finalment no va sortir. Això ha creat uns petits enrenous. I ara l'alcalde ha preferit fer-me'n regidora, per la meua experiència en càrrecs de gestió i perquè m'hi podré dedicar, ja que la CMB s'està destruint.

D'altra banda, també ha arribat l'hora en què els que hem fet molta gestió passem a fer una política més popular, una mica d'agitació ideològica. I això ho permeten els districtes. Hem d'explicar que això del socialisme és una bona cosa. I despertar políticament el ciutadà. La política no és només posar clavegueres i pavimentar carrers, els regidors també han de parlar amb la gent, fer arribar el seu missatge i assabentar-se de què vol la gent. Fins ara, els polítics hem anat una mica despistats.

—Ja que s'ha decidit a fer més política de partit, el PSC, ¿té previst recuperar el tema de la Corporació?

—Si es produís un canvi en la correlació de forces al Parlament, el partit dels socialistes intentaria recuperar la Corporació. Hi ha voluntat política de fer-ho. La recuperació de la CMB, probablement, també serà un dels eixos de la pròxima campanya de les autonòmiques. □

100.000 FIRMES, A ESTRASBURG

A Europa, també en català

Diumenge, dia 11, el «Tren de les Nacions», compost enguany per cinc-centes persones que han fet el viatge en autobús, arribava a Estrasburg. En aquesta ciutat es va celebrar una manifestació i es va lliurar al president del Parlament europeu un document pel català amb 100.000 firmes.

Aspecte de la manifestació a Estrasburg.

F. Sanmartí i Casals

Del 9 al 12 d'octubre, la Crida a la Solidaritat en defensa de la llengua, la cultura i la nació catalanes organitzà el Tren de les nacions '87, amb la finalitat de fer arribar a les més altes instàncies europees un document que podria resumir-se en les paraules «el català, llengua oficial europea», acompanyat de 100.000 signatures.

El Tren de les Nacions '87 estava format per una caravana d'una dotzena d'autocars, amb més de cinc-centes persones procedents de tots els Països Catalans. Els *cridaires* procedents de les diverses localitats —València, Tarragona, Vilafranca, Girona i Figueres— van haver de fer, com a mitjana, divuit hores d'autocar fins arribar a Estrasburg. Una ciutat a mil dos-cents quilòmetres de Barcelona. A mitjanit, enmig d'una forta tempesta, es va produir l'únic incident del trajecte. La policia va retenir durant dues hores el «Tren», a la frontera estatal franco-espanyola, entretinguda a foto-

copiar mig miler de documents d'identitat.

El Tren de les nacions '87 comptava amb dos actes centrals: una manifestació pels carrers d'Estrasburg, diumenge a la tarda, i la recepció de Henry Plumb, president del Parlament europeu, dimarts següent al capvespre.

Davant la plaça de la Catedral d'Estrasburg, diumenge després de dinar, alguns centenars de turistes i ciutadans contemplaven encuriós com es concentraven grupets amb senyeres i se situaven darrere una pancarta amb la llegenda «A Europa, també en català».

Cap a les quatre de la tarda, els concentrats ja eren més de cinc-cents i a les senyeres s'havia afegit el blanc i el roig de la bandera d'Alsàcia. Eren simpatitzants i dirigents del Partit Nacionalista Alsacià, que no s'ho van fer dir dues vegades per sumar-se a la iniciativa catalana i donar-li suport. Molts ciutadans, en el decurs de la manifestació, van interessar-se pel motiu de l'acció. Entenien «A Europa» i «en català», però no caçaven el «també».

Durant quatre dies la ciutat d'Esstrasburg, seu d'Institucions Europees, s'ha convertit en el centre del catalanisme. La reivindicació de la llengua catalana com a llengua oficial del Parlament europeu ha aglutinat a l'entorn de la iniciativa del Tren de les Nacions importants personalitats del nostre país. L'origen d'aquesta iniciativa, cal situar-lo en la campanya «100.000 signatures pel català» que la Crida a la Solidaritat va desenvolupar del juny al desembre de 1986. Ara, una vegada recollides aquestes 100.000 signatures, iniciem, des de la Crida, l'ofensiva de sensibilització i reivindicació en el cor de les institucions europees. Som conscients que no és un objectiu assolible a curt termini. Ara bé, també ho som que no hi ha cap altre impediment, més enllà de la voluntat política dels estats membres de la CEE perquè el

L'ofensiva de la Crida

Jordi Sánchez*

català sigui també llengua oficial europea.

En aquesta perspectiva s'ha desenvolupat el Tren de les Nacions. Combinant la iniciativa popular amb la presència política. Mantinent la participació ciutadana, però sense renunciar a l'accés en els organismes màxims de les institucions europees. Sense pors ni complexos derivats d'una errònia concepció de ser membres d'una nació sense estat. Que històricament se'ns hagi negat els drets,

no vol dir que no els tinguem. Com a ciutadans, com a membres d'una nació sense estat, tenim el dret i el deure de fer avançar el pensament cap a posicions innovadores en el context del respecte i la protecció dels drets individuals i col·lectius.

En un moment en què Europa, mitjançant les seves institucions, està debatent el seu futur, és bo que aquells qui tenim clar el projecte d'Europa fem el possible per donar-lo a conèixer. És més, tinc el conven-

La manifestació acabava dues hores després d'haver començat, davant la seu del Parlament Europeu, ben protegida per les forces de seguretat. Durant el recorregut, dos eslògans van ser cridar amb especial intensitat, el del lema de la manifestació i «Independència». L'escriadassa més forta, se la va endur l'edifici de l'ambaixada espanyola que lluia pal sense bandera. Les banderes de l'entrada del Parlament també les havien retirades en previsió d'algun incident. Al matí, en la visita extraordinària al parlament Europeu, una *cridaire*, ja d'avançada edat, s'ha-

DOMÈNEC UMBERT

Una part del comboi de la Crida.

LEONARDO SCIASCIA

1912 + I

VENÈCIES, 10

EDICIONS DE LA MAGRANA / EDICIONS 62

JORGE AMADO

TOCAIA GRANDE

LA FAÇ OBSCURA

VENÈCIES, 11

EDICIONS DE LA MAGRANA / EDICIONS 62

DYLAN THOMAS

RETRAT DE L'ARTISTA
COM A CADELL

VENÈCIES, 12

EDICIONS DE LA MAGRANA / EDICIONS 62

ciment que en la construcció d'Europa o ens salvem tots, o no se salvarà ningú.

En definitiva, el què des de la Crida a la Solidaritat qüestionem és la configuració futura d'Europa. El nostre projecte és el de l'Europa de les Nacions. Una Europa justa, on tots els pobles puguin tenir, sense necessitats d'intermediaris, la veu al mateix nivell que els altres.

Aquest és l'esperit que ha caracteritzat l'edició del «Tren de les Nacions» de 1987. Un «Tren» que ha tingut una sortida excepcional amb els actes d'Estrasburg, i especialment amb la recepció que el president, Henry Plumb, va oferir a la delegació catalana. Un «Tren» que no s'aturarà fins a l'assoliment de l'oficialitat del català a Europa. □

* Portaveu de la Crida a la Solidaritat.

via capficat a emportar-se la bandera espanyola de l'expositor on hi ha totes les de les Comunitats.

Fins a última hora de dimarts —la caravana d'autocars ja havia marxat diumenge després de la manifestació—, no va tenir lloc el segon acte central, el lliurament del document i les 100.000 signatures a lord Plumb.

Plumb va rebre la Comissió de lliurament del document en el seu despatx personal, allà on diuen que tracta els temes a què té especial interès. En anglès, Josep Maria Jansà, de la Comissió Internacional de la Crida, llegí el docu-

Un document amb la firma de quasi tots els eurodiputats catalans.

ment de nou folis a Plumb, que escoltava amb atenció i que, en acabat, assegurà haver entès perfectament l'interès dels catalans a defensar la seva llengua.

El document lliurat al president del Parlament europeu representa una de les iniciatives més unitàries que s'han produït en els darrers anys. El signaven Gabriel Ferraté, rector de la Universitat Politècnica de Barcelona; Ramon Lapedra, rector de la Universitat de València; Biel Mesquida, vice-rector de la Universitat de les Illes; Antoni M. Badia i Margarit, president del II Congrés Internacional de la Llengua Catalana; Josep Millàs, president d'Òmnium Cultural; Aureli Argemí, secretari general del Centre Internacio-

nal Escarré —Ciemen—; Antoni Castillo, de Xarxa Cultural; Adel Pasqual, de la Junta del Centre Excursionista de Catalunya; Trino Balaguer, president del Centre Comarcal Lleidatà; Carles Gasòliba, eurodiputat per Convergència Democràtica; Xavier Rubert de Ventós, eurodiputat pel Partit dels Socialistes; Concepció Ferrer, eurodiputada per unió Democràtica; Antoni Gutiérrez-Díaz, eurodiputat per Iniciativa per Catalunya, i Eduard Punset, eurodiputat pel CDS.

També van adherir-se al document els altres eurodiputats catalans —tret de Domènec Romeva d'Alianza Popular—, i els eurodiputats bascos, Carlos Garaicoetxea i Txema Montero. □

LA TAPITA DEL CAIRO ΨΨ

PL. NEGRITO

restaurant

TL. 331 42 33

J.M. SALA-VALLDAURA EN AQUEST DAU DEL FOC

COTLLIURE
EDICIONS DE LA MAGRANA

